

И отъ кумчо вълчо гладни,
Що е съ мисли задни,
Криешъ се ти, зайче сиво,
Тъй волно, игриво!
На ловеца отъ куршума
Бѣгашъ въ гжста шума,
Или прѣзъ подето равно
Се прѣмяташъ славно! . . . ,
Зайче мило, леконого,
Обичамъ те много!

Люб. Бобевски.

Единъ пролѣтенъ день.

оплото слънце весело грѣе, сѣкашъ
радостно се смѣе. Златни си лъчи
обилно прѣска врѣдъ. Топълъ про-
лѣтенъ день. Ученицитѣ по двора
играятъ. Звънецътъ удари, всички
сж въ стаята прибрани.

— Дѣца, да отидемъ на разход-
ка! — каза учителътъ.

— Да отидемъ! . . . радостно из-
викаха ученицитѣ.

Наредени двѣ по двѣ, хванати за ржцѣ,
тръгнаха на разходка.

Стигнаха долчето — при рѣчицата шумлива.
Бързи ѝ води весело клокочатъ, бистра ѝ вода
радостно прѣскачатъ.